

Як Маркіз навчився мишей ловити

У червні, після шкільних занять, приїхали до бабусі Олі онучки — двоюрідні сестрички Оксана, Оля, Таня і Ліля. Цього разу Ліля привезла із Трускавця великого, гарного сіамського кота Маркіза. Тато з мамою вдень на роботі, вони лікарі. Що ж Маркізові самому в порожній квартирі робити.

Та величний і гордий красень-кіт, яким так пишались у місті, тут, у селі, був зовсім безпорадним. Він усього боявся: курей, крикливих каченят, свині, собаки Тяпи, навіть маленького сусідського кошеняти. Сестрички вирішили негайно взятися за виховання кота, і почалося дресирування. Оксана, як найстарша, запропонувала, насамперед, навчити кота лазити по деревах. Який же нещасний вигляд був у Маркіза, коли дівчатка висаджували його на стару похилу грушу.

Здоровенний котяра, притиснувшись усім тілом до дерева і міцно вчепившись пазурами у кору, репетував жалібно і розпачливо, не наважуючись поворухнутись, доки хтось із дівчаток або сердита бабуся не знімали його.

Найбільше дивувало бабусю Олю те, що кіт не вміє ловити мишей і навіть не знає, що це таке. Одного разу бабуся сама впіймала в коморі мишу і підсунула її Маркізу. Кіт злегка доторкнувся до неї лапою, а коли миша чкурнула під лавку, і не подумав ловити. Дуже розсер-

дилася бабуся, прогнала kota. А дівчаток змусила шваброю та віником виганяти мишу, яку їхній улюблений Маркіз під лавку випустив.

Після цього випадку побоювався Маркіз бабусі, яка щоразу вичитувала йому за те, що мишей не вміє ловити, та при нагоді підсовувала йому мишку, що попалася у мишоловку. Бабуся сподівалася. Що у kota таки прокинеться його мисливський інстинкт.

Так минуло кілька тижнів. Одного ранку бабуся будить дівчаток.

— Вставайте, вставайте! Подивіться, що Маркіз приніс.

Схопилися дівчатка з ліжка і до дверей. А там на порозі сидить гордий Маркіз і лапою велику польову мишу притримує. Дивиться кіт на бабусю, ніби пропонує їй свою здобич.

Ну і насміялися дівчатка, коли бабуся розповіла їм, як раненько почула під дверима вимогливий голос Маркіза, як відчинила двері і побачила мокрого від роси, скуповдженого kota. Він голосно нявкав своїм хриплим голосом, ніби казав: «На тобі, бабо, мишу. То ти мені маленьких мишей носила, а тепер я тобі ось яку велику приніс».

Так Маркіз навчився мишей ловити, і скоро всі вони у коморі щезли. І по деревах навчився лазити, навіть почав на горобців засідки робити. А коли прийшла пора дівчаткам знову до міста їхати, Маркіз залишився в селі. Бо дуже сподобався бабусі такий гарний, голубоокий, спритний та чемний кіт...

Як Маркіз допомагав бабусі картоплю копати

Наближався вересень. Дівчаток забрали батьки до міста, бо скоро до школи. А кіт Маркіз залишився з бабусею. Бабуся бачила, що він сумує за дівчатками, які гралися з ним, і намагалася розрадити його, погладити, погодувати чимось смачненьким. І кіт прив'язався до бабусі, ходив за нею слідом, а коли бабуся відпочивала, лягав їй на коліна і ніжно муркав.

А тут надійшла пора картоплю копати. Звичайно, можна почекати до суботи, поки приїдуть з міста діти і допоможуть. Та чого чекати? Он сусідки Нюра і Гандзя вже копають. А якщо задощить?

І бабуся Оля вирішує розпочати цю нелегку роботу сама. Поки рядок викопала, втомилася. Спина болить, піт чоло заливає. А тут ще кіт Маркіз треться об ноги, копати заважає.

Та тільки зігнулася, щоб картоплю підібрати, як тут щось: «Геп!». Аж злякалася бабуся. А це кіт Маркіз на спину вискочив, до бабусиного вуха мордочку притулив і замуркав. І причувається бабусі, ніби кіт промовляє:

— Тр-р-реба добр-р-ре рр-робити!

Спочатку бабуся хотіла скинути Маркіза, а потім передумала:

— Це ж він ніби допомогти хоче, жаліє мене.

А тут сусідка Гандзя побачила бабусю Олю з котом на спині і кричить:

— Бабо Олю! То ви доброго помічника маєте, тепер скоро викопаете.

Посміялися, бабуся зняла свого помічника зі спини і пішли вони до хати обідати.